

Horváth Szekeres István

MENETREND

A váróterembe érve ledobtam a hátizsákomat a földre, kinéztem a menetrendből egy járatot, és elindultam a pénztárhoz. Félúton megálltam és egy képzeletbeli nézőközönség előtt eljátszottam, hogy valami nélkülözhetetlen, fontos holmit keresek a zsebeimben. Gondterhelt arccal, alaposan átkutattam a nadrágomat, dzsekim, majd színpadiasan feldúlt ábrázattal visszamentem a bejárat mellé, fél vállamra akasztottam a hátizsákomat, és elindultam hátra, az épület mögé, a kocsmához. Egy kiszolgáló ablakos fabódé volt az egész helyiség, előtte piros műanyag asztal fekete bakelit hamutartókkal, egyetlen fehér műanyag székkal. A pián kívül még egy egész sor apró szart árultak, a keksztől kezdve a vécépapíron át, egészen az olcsó kis játékokig, szinte mindent. Az ablakon túli félhomályban muzsikaszó cincogott. Egy vodkát meg egy sört kértem.

- Hány éves vagy? - vakkantott bentről valaki, egy női hang, majd ennek a hangnak a gazdája is előbukkant.

- Elég idős, hogy bebasszak - válaszoltam a fejnek.

- Ha hozzád vágok egy üres üveget, mi lesz? Nézze meg az ember! - húzta fel magát a fej.

- Most kapok egy vodkát meg egy sört, vagy nem kapok?

Nem jött válasz.

- Nem itt iszom meg, arrébb megyek, oda, a kis parkba, a padra - magyaráztam meggörnyedve, bele a kis ablaknyílásba, mint amikor vonatjegyet vesz az ember, és a vastag plexi miatt egy mikrofonon kell szót érteni a pénztárossal.

A néni szűrősnak szánt pillantást vetett rám, de azért kinyitott egy sört, viszont az ablakon belül tette le, műanyag pohárba kimért egy deci vodkát is, letette a sör mellé, megvárta, míg kifizetem és csak azután adta ki mindkettőt.

A vodkát egy kortyból leküldtem, mint az öreg parasztok, vagy kőművesek. A poharat visszatettem a párkányra, és a sörrömmel a kocsmá melletti kis parkba telepedtem, egy forró padra. Közben meghallottam, amint a néni odabent méltatlankodik a kis bódében, magya-

ráz valamit. Még akkor is ott dohogott magában, amikor már a söröm felénél jártam. Alapállásban elszórakoztatnak engem az ilyen helyzetek, az ilyen nénik, most azonban csak ingerült lettem ettől az egészsztől. A sör is gyorsan melegedett a késő novemberi váratlan melegben, teljesen elment tőle a kedvem. A maradék három-négy ujjnyit kiöntöttem a pad melletti sárga fűbe, az üveggel meg szépen visszasétáltam a kis ablakhoz, és letettem a párkányra. A néni egy pillanatra rám nézett, elvette az üveget, és indulatosan belevágta egy félig üres rekeszbe, majd hátat fordított és idegesen matatni kezdett a sósperemes meg csipszes zacskós polcon. A langyos sörtől émelyegni kezdtem. Hátraszaladtam a bódé mögé és öklendezni kezdtem, de csak a savanyú nyál folyt a számból, meg valami ismeretlen eredetű ételmaradék. Aznap nem volt türelmem enni. Egy ordasat böfögtem. Visszamentem a váróterembe, lecsaptam a hátizsákot egy székre, majd újra a menetrendet kezdtem bámulni. A korábban kiszemelt vonat érkezéséig még mindig több mint egy fél óra volt, a következőig kábé egy óra, és így tovább. A másik irányba öt perc, illetve húsz perc múlva, aztán meg félóránként. Vagyis minden irányba gyakorlatilag húsz percenként indult valami. Visszamentem a székekhez, leültem és magam elé dobtam a hátizsákomat a koszba. Közben egy harminc körüli fickóra lettem figyelmes, aki csomagok nélkül érkezett, és ő is a menetrendet kezdte tanulmányozni. Majd a faliórát. Talán vár valakit, gondoltam. Ő viszont meg sem várta, hogy a következő vonat érkezését bejelentsék a hangszórón, sietősen kiment a váróteremből, le a peronra, majd a sínek mentén elindult abba az irányba, ahonnan a vonatnak érkeznie kellett. Nemsokára befutott a vonat, majd továbbment, úgy öt percen belül a fickó is visszatért, bejött a váróterembe és újra a menetrendet meg a faliórát bámulta.

Teltek a percek. Engem még mindig a meleg sör meg a vodka gyötört. Rá kellene gyújtani, gondoltam, viszont a várótermi óra szerint a következő vonatig még alig nyolc perc maradt. Közben a hátizsákomat néztem. Ott hevert egy napsütötte foltban, a váróterem mozaikköves cementpadlóján. Nagypámtól örököltem ezt a régi holmit. Gombát, meg tudja az Isten, mi mindenfélét hordott haza az erdőről ebben a régi katonai rücsackban. Azután adta nekem, miután nem járt már többé az erdőre. Valahol a mélyén egy fél tekerics budipapír, egy pár gyapjúzokni, meg egy jegyzetfüzet is hányódott. A jegyzetfüzetet aznap délután dobtam bele. Hogy majd írok bele valamit. Az járt a fejemben,

hogy fel kellene venni azt a zsákot, mert mégiscsak a nagyapámtól kaptam.

Egy darabig a kinyújtott lábaimat néztem, meg rajtuk a két számmal nagyobb bakancsot. A két számmal nagyobb bakancsok a hátzísák mellett heverték, bennük a két egymásra vetett negyvennégyes lábfejessel. Ez pillanatnyilag teljesen lefoglalt. A két bakancs látványa. Csak ez a két bakancsom volt ősztől tavaszig, anyám szerezte, valami raktáros ismerősén keresztül. Valódi bőr bakancs, éppen csak két számmal nagyobb az én lábaimnál. De valódi bőr. Ha az ember rendesen meghúzta rajta a fűzőket, egész jól el lehetett bennük trappolni egy teljes napot.

A hangosbemondón bejelentették az érkező vonatot, én meg hirtelen felpattantam a helyemről és a hátzísákomat hátrahagyva elindultam a peron irányába. Az iménti fickó szinte velem egy időben ugrott fel a helyéről. Találkozott a tekintetünk. Ő is a kijáráshoz tartott, egy darabig egy irányba mentünk. Mikor odakint, a peronon megálltam, egy pillanatra hátranztem, és megint egyenesen egymás arcába bámulunk. Ekkor lassított a léptein. Elindultam a peron vége felé, megálltam, és egy fél fordulattal újra hátrapillantottam. Még mindig engem nézett, majd látva, hogy én is őt bámulom, megfordult és visszament a váróterembe. Úgy éreztem magam, mint akit lelepleztek. Lelepleztek valamiben, amiről én sem tudok. Mintha valaki többet tudna valamiről, amiről valójában nekem illene tudnom. És már a peronról is leléptem, ott csikorogtak a töltéskövek a bakancsom alatt, amikor eszembe jutott a hátzísákom. Éppen megfordultam volna, de a semmiből elővágtatott a vonat, a szerelvény meg apró porszemeket és áporodott hűgyszagot vágott az arcomba, a dudától pedig majd kirepedt a dobhártyám. Egyet hátraléptem, és már gurultam is le a töltésen, be a csalánok és martilapuk közé. Felültem és megvártam, amíg a szerelvény elindult kifelé az állomásról, majd elindultam vissza a váróterem felé. A töltéskövek nyomták a talpamat, a lábam is megizzadhatott, mert ide-oda csúszkált abban a rohadt, túlméretezett, protekciós bakancsban.

A váróteremben ott ült az emberem, a már korábban kiszúrt fickó. Ordított róla, hogy tudja, őt nézem. Olyan átszellemülten nézte a cementpadlót, mint akit éppen most baszott le jogosan egy igazgató, vagy egy szarházi főnök. Mint az a részlegvezető a műhelyben, ahová nem akarok visszamenni. Leültem, majd felvettem a hátzísákot a

földről, és leporoltam, bár nem volt mit leporolni róla. Óvatosan a mellettem lévő székre tettem, kinyitottam és megnéztem, hogy minden ott van-e, ahol emlékezetem szerint lennie kell. Megvolt a zokni. Fél éve hordom hátizsákostól. A fél guriga vécépapír is megvolt még. A jegyzetfüzet is stimmel, meg a ceruza is. Úgyhogy egy hirtelen ötlettel megint felugrottam a helyemről és kimentem a peron elé rágyújtani. A füst meghozta a kedvemet egy vodkához. Visszamentem a bódéhoz és kértem egy vodkát.

- Ezt is kihányod majd a ciherbe? - kérdezte a bódés néni. Nem válaszoltam, hanem egy kortyra felhajtottam az egézszt, és lassan, hogy kitartson a cigaretta, visszasétáltam a váróterembe.

Végül felvettem a zsákomat a szék mellől, odamentem a pénztárhoz és vettem egy jegyet a legközelebbi járatra, valahova. Azért valahova, mert miután zsebre vágtam, már nem is emlékeztem, hova szól, csak annyit tudtam, hogy jó messze. Mindenesetre lesz időm átgondolni, hogy hol is szállok majd le, és hogy ahol leszálltam, ott majd mihez is kezdek, és miért. Felnéztem az órára, láttam, hogy még vagy öt perc van a vonatomig. Szétnéztem a teremben, az emberemet kerestem, de sehol nem láttam. Kibattogtam a peronra nézelődni, de ott sem találtam. Rá akartam gyújtani, de ekkor a távolból felhangzott a vonatfütyty, az emberek mozgolódni kezdtek. A cigit visszatettem a zsebembe, és belebújtam a zsák mindkét hevederébe.

NEKTARIN

A hely tele volt neonáccikkal. Fél évvel korábban is megfordultam itt, akkor is tele volt velük. Biliárdoztak, cigiztek, jöttek-mentek, ittak, bőfögtek, kimentek hugyozni. És valahogy úgy hozta a helyzet, hogy egy mulatt gyerekekkel estünk be oda egy nyári estén, mocsárrészezen. Volt nálunk egy borral meg pálinkával tele hátizsák, és még ittunk volna valamit, mielőtt nekivágunk egy közös haverunk menedékháza felé vezető útnak, át az erdön, a sötétben. Sok volt a medve odakint, kellett egy kis szíverősítő az útra is. Kikértünk egy-egy pohár töménytet, jóformán bele sem ittunk, csak akkor vettük észre, hogy sok a kopasz fej, meg a bomberdzseki. Nem történt, úgymond,

rendbontás, mert egyrészt gyáva vagyok, másrészt meg az egyik ilyen szopott gombóc odajött hozzánk, megfogta a könyökömet, vagy egy fél méterrel odébb húzott és a zenét túlharsogva ordította a fülembe, hogy jó fejnek tűnünk, de onnan jobb, ha minél sebesebben távozunk. Úgy tettünk.

Ez alkalommal valamire melegítettek a kopaszok. Ahogy elnéztem a társaságot, meccsre készültek. Egyik pohár töménytet a másik után dobálták be, nyakukban csapatemblémás sál, néhányukon túlméretezett mez lógott a bomberdzsekik alól. Megpróbáltam egybeolvadni a környezetemmel, ami rojtosra szakadt farmernadrágban meg piros-fekete-tűzpiros pulóverben meglehetősen reménytelen dolog. Fölöslegesnek bizonyult az óvatosság, mert a társaság egyszer csak skandálni kezdett valami csapatindulót, kiviharzottak a kocsmából és felszálltak az éppen befutó vonatra.

A vendéglő teraszára közvetlenül a váróteremből lehetett kimenni, mivel az egész kóceráj egyenesen az állomás épületéből nyílt, habtéglából felhúzott fal választotta el a bent lévőket a külvilágtól. A fal váróterem felé eső oldalára éppen csak a látszat kedvéért felcsaptak valami laza, porladó maltert, vagy tán vizes homokot, belül viszont kültéri nemesvakolat virított. Első ránézésre drága helynek tűnt, de elég volt végignézni a vendégeken és a felszolgált menükön, azonnal lejött, hogy ez a hely sem több vagy kevesebb bármely más állomási restinél. A lomisoktól nyomott áron beszerzett bútorzattal, meg a sakkozó és kártyázó kutyákat ábrázoló képekkel valami nagy dobást szeretett volna a tulaj, de ehelyett eléggé ijesztőre sikeredett a kis falatozó. Ráadásul a székeken egy-egy testesebb kuncsaft el sem fért rendesen. Annyira telezsúfolták a helyet, hogy ha két szomszédos asztalnál minden szék foglalt volt, egyiket sem lehetett rendesen hátrahúzni. Így aztán csúcsidőben olyan egészséges testtartással dacoltak a gravitációval a részegek, hogy bármely ortopéd szakorvos, vagy poroszosabb lelkivilágú vallástanár megkönnyezte volna a látványt.

Én már el sem fértem. Bárszék híján a pultnak támaszkodva próbáltam úgy inni a kávémat, hogy lehetőleg kitarson még egy órát. Ez már a harmadik volt abban a restiben, sajnáltam többet költeni rá. Szar volt, és savanyú, ráadásul kellett a pénz piára. Így aztán gurmé módjára kóstolgattam, éppen hogy meg nem forgattam a számban. Néha kimen-

tem rágyújtani, közben pedig a peron óráján ellenőriztem, hogy mennyi idő múlva érkezik a várva várt vonat.

Mikor már alig két-három perc volt az érkezésig, lementem a peronra. Szinte azonnal akkora tömeg zúdult ki körém, hogy az sem volt, hova leülni, így aztán előre-hátra slattyogtam a betonon, mint valami bakter.

Miután a vonat beért, először megvártam, amíg mindenki le- meg felszáll, csak azután kezdtem a frissen érkezettek között keresgélni. És kábé ötven méterre onnan, ahol én kerestem őt, ott állt Liza, teljes életnagyságban és szövetkabátban. Azt elsőre kiszúrtam, hogy a pólója alatt nem visel melltartót. Az, hogy egy hozzám hasonlóan szakadt figura társaságában érkezett, csak egy pár pillanattal később tűnt fel. Ettől nagyobb zavarba jöttem, mint Liza látványától. De nem kérdeztem. Féltem a választól.

És Liza a nyakamba ugrott, nyálasan összevissza puszilt, majd bemutatta a szakadt csávót, hogy ő itt Kelemér.

Kezet nyújtottam.

- Kelemér - mondta Kelemér. Kezet ráztunk. Aztán némán lépegettünk a resti irányába. Én zavarba jöttem ettől a Kelemér nevű fickótól, ő meg valószínűleg tőlem volt zavarban.

Odabent legalább megfogyatkoztak a vendégek, már a rádió műsorát is hallani lehetett, és mi is találtunk egy üres asztalt. Én egy kólát kértem, Kelemér kávé, Liza vodkát meg sört. Szépen indítunk, gondoltam magamban. Végül is én tehetek róla, ha a helyzet félreérthető volt. Amikor ugyanis Lizának megemlítettem, hogy tudok egy kis kempinget, apró cuki kis faházikókkal, ahol eltölthetnénk egy éjszakát, netán hétvégét, valóban nem fogalmaztam világosan. Akkor bulizunk, mondta pár nappal korábban, amikor előrukkoltam a faházaz ötletemmel. Én meg olyasmit válaszoltam, hogy benne van az is a pakliban, vagy valami hasonlót, aminek eredményeként ott ültünk hármásban egy nyomasztó vendéglőben, és úgy tettünk, mintha tudnánk, mi a pálya. Fogalmam sem volt, mit fogok válaszolni, ha Liza azt találja firtatni, hogy hol vannak a többiek. Végül nem kérdezett semmit. Legurította a vodkáját, kért még egyet, és harsány locsogásba kezdett. Oda sem tudtam figyelni. Az agyam teljes kapacitását lefoglalta a gondolat, hogy hogyan mászok majd ki ebből a helyzetből. Titokban végimértem ezt a fazont. Megpróbáltam elképzelni, hogy akkor most hárman, ő, Liza meg én, részegen, a kis házban... Ahogy ülünk és fogy

az ital, telik az idő, eljön az este. Majd eljön a napnak az a pontja, amikor a bulikát diszkrétebbre kell venni és szépen be kell takarodni a házba, majd villanyoltás. És akkor? Ki mászik ágyba Lizával? A házikók kétágyasak. Vagy összetoljuk az ágyakat? Á, nem! Elhessegettem a gondolatot. Megpróbáltam a jelenben maradni, élvezni a helyzetet, ezért kértem magamnak egy pohár bort.

Az alkohol néha meglepően gyakorlatiassá tesz, ez alkalommal viszont a maradék logikai áramköreim is leépültek. Szürcsölgettem a boromat, ami még a kávénál is rosszabb volt, és a többi embert figyeltem. Mivel a vendégek nagy része felszállt a vonatra, amellyel Liza érkezett a Kelemér nevű arccal, rajtunk kívül csak ketten vagy hárman maradtak. Ők törzsvendégek lehettek, valószínűleg az állomási resti esik a legtávolabb a meleg családi fészektől, ráadásul az ilyen helyeken nyugodtan lehet inni akár délelőtt tizenegy órakor is, mert senki nem firtatja, hogy ki mit keres ott. Nemsokára azonban újabb vendégek kezdtek szállingózni, a következő vonat utasai. Hamarosan megtelt a helyiség, úgyhogy szóltam a szerény kis csoportnak, hogy induljunk, béreljük már ki a kis faházat, tegyük le a cókókjainkat, aztán a többit meglátjuk.

A nagyjából tizenöt faházból álló kemping teljesen üresen állt, egy hét volt még a szezonzárásig, és hidegek voltak az éjszakák, különösen a hajnalok. Most már amiatt is aggódtam, hogyha dupla réteg takarót akarunk, akkor vagy egyikünk segge fagy fehérre, vagy mindhárman összebújunk, akár a kismacsák. Szeptember vége felé járt az idő, de az elsárgult falevelek mennyiségéből azért ki lehetett következtetni, hogy néha fagypont körül van reggelente.

A recepciós bódénál kifizettem a szobát egy éjszakára, és odaadtam a személyimet.

- Kitöltök néhány papírt, addig rendezkedjete be - mondtam, és Liza markába nyomtam a kulcsot. Liza tenyere kissé nyirkos volt és meleg, és olyan puha, bársonyos, mint egy napsütötte barack.

- Megkérem, az adatokat írja ki a személyiből, és kérem szépen vissza - mondtam a recepciós néninek.

- De ti hárman vagytok, és a szobák kétszemélyesek - válaszolta.

- Mindhármunké kell? - kérdeztem.

- Nem, de a szobák kétszemélyesek, és ti hárman vagytok.

- Akkor három személyre kell fizetni, vagy hogyan? - kérdeztem vissza, mert nem találtam logikát a dologban.

- Nem kell, de hárman vagytok, és a szobák kétszemélyesek - darálta monoton hangon a recepciós néni.

Felsőhajtottam, az orromat csipkedtem. Semmit nem értettem, és ettől nagyon felszökött bennem a pumpa. Szabályos hisztigörcs környékezett.

- Nem szabad hárman megszállnunk?

- De igen, szabad. Viszont a szobák kétszemélyesek, és ti hárman vagytok.

- Ha leírta az adataimat, visszakaphatom a személyimet? Ha este széttrancsíroznak a kocsmában, tudjanak azonosítani.

- Tessék, itt van. Jó időtöltést!

- Köszönöm.

Éreztem, hogy ezen a párbeszédem még órák múlva is töprengeni fogok. Keresni kezdtem a tizenötös bungallót. Kissé nehezen ment a keresés, mert a számozásban nagyjából ugyanannyi logika volt, mint a recepciós nénival lezavart eszmecserében: a bejárathoz legközelebb eső faház a húszas volt, majd a legközelebbi az ötös, egy szemben lévő házikó a tizennyolcas, mellette a hetes és így tovább. Arra gondoltam, hogy itt akár egy tömegmészárlással egybekötött sátánista orgiát is szervezhetnénk, mert mire a rendőrség megtalálja, hogy melyik házból szűrődnek ki a halálsikolyok, már régen késő lesz. Az egész délelőtt ráment volna megtalálni a tizenötös házikót, de végül észrevettem a fák között Lizát a sűrke szövetkabátjában, hatalmas bakancsaiban, égneek álló, sárga tüsi hajával. Tizenkét évvel volt idősebb nálam, és olyan aura vette őt körül, hogy már a hangjától is erekcióm volt. Habár... Akkoriban attól is felállt nekem, ha a nap a sliccemre sütött.

Odamentem a tizenötös házhoz, bementem, ledobtam a hátizsákomat az egyik ágyra. A Kelemér nevű nem volt bent, csak a dzsekije. A cigim után kotorásztam, amikor belépett Liza. Hanyatt dobta magát az egyik ágyon. Kabátja szétterült, lábait szétvetette, mellei kissé félrebillentek a sárga póló alatt.

- De fasza kis ház! - mondta, és nyújtózni kezdett az ágyon. Biztosra vettem, hogy most éppen nekem kínálgatja magát. Szerintem minden alkalommal észrevette, hogy erekcióm van a jelenlétében. Sőt, egy alkalommal, egy talpig füstös helyen, egy bulin felkértem táncolni, és

ahogy ott lejtettünk valami nyálas számra, hát a farkam vagy kétszer is hozzáért a combjához meg a csípőjéhez. És mire a táncnak vége volt, én már a nadrágba élveztem, és haza kellett mennem átöltözni. Ilyen állatias vonzereje volt ennek a nőnek, aki úgy tudott vedelni, mint egy asztalos vagy egy burkoló. De az is lehet, hogy nekem volt ilyen állatias pinaétvágyam akkoriban, hiszen még teljesen szűz voltam. Egészen addig csak annyi szorosabb élményem volt nővel, hogy egy alkalommal a vonat végében akart egy részeg csaj leszopni, de mire sikerült kicsomagolni a farkamat, én már a puszta gondolattól végeztem.

És ezt a szüzességi dolgot Liza is tudta. Egy barátnője árulta el nekem, hogy Liza elvennie a szüzességemet, mert szerinte, úgymond cuiki, hogy tizenhat évesen még senkivel nem dugtam. És ez a barátnője a következő alkalommal arra próbált rávenni, hogy menjek be az egyik szobába Liza után, ahova nem aludni ment, hanem engem vár. Én ezt nem nagyon hittem, mire ez a barátnő azt kérdezte:

- Nem mersz utána menni, bazdmeg? Félsz? Vagy nem áll fel?

Hallgattam. Mégis mit lehet egy ilyen kérdésre válaszolni?

- Felállítsam neked? Felállítom, ha akarod, de menj be Liza után a szobába, és adjál neki! - mondta, és simogatni kezdte a combomat.

- Na, látom, hogy már sátorozol - állapította meg a sliccemet bámulva. - Eriggy utána és ne hagyd cserben!

Én pedig bementem Liza után, csakhogy Liza már aludt. Befeküdtem mellé az ágyba, átöleltem a vállát, a nevéen szólítottam, nem válaszolt. Így hát én is elaludtam, reggelre meg nyoma veszett.

Most itt az alkalom, éppen csak ez a Kelemér gyerek ne volna, gondoltam, miközben Liza rojtos farmerje alól kikandikáló bőrét nézgettem. Meg a farmerben domborodó vénuszdombját. Fiatal kölyök voltam, pinát csak fényképen láttam, de azt a vénuszdombot teljes egészében befaltam volna, mint egy nagy, szaftos nektarint. Legalábbis én úgy képzeltem, hogy Liza borotválja magát odalent, és ettől olyan a nemi szerve, mint egy jól megtermett, szottyos nektarin.

Miközben a farmer rojtos lyukain át a bőrét mustrálgattam, a vénuszdombját, puha, érett, félrebillenő melleit, egyszerre csak azt vettem észre, hogy Liza engem néz. Engem bámul, ahogy őt bámulom. És nagyon valószínű, hogy már egy jó ideje figyelt engem. Kínos volt. Végül ő volt az, aki megoldotta a helyzetet, mert hirtelen felugrott fekvő

helyzetből, de úgy, hogy majdnem talpra ugrott az ágyból, és azt kiáltotta:

- Menjünk városnézőbe!

Ez nagyjából annyit jelentett, hogy menjünk inni, igyuk végig az összes utunkba kerülő kocsmát, vagy ülünk be az egyikbe és dorbézoljunk záróráig.

Ezután kirentott a házból. Majd vissza, kivette a hátizsákjából a pénztárcáját, majd megint kirentott. Eszembe jutott, hogy egyszer sem kérdezte, kik jönnek még. Ezek szerint nagyon is jól tudta, hogy nem lesz itt semmiféle buli, összejövetel, ilyesmi. Ezek szerint csakis az én kedvemért jött. Viszont ezt a méla, bamba Kelemért még mindig nem tudtam elhelyezni a történetben. Nem volt szerepe. Mint egy rossz filmben, ahol megjelenik egy karakter, amit nem tud megformázni a színész, akit a stáb egy tagja protezsált be a forgatásra, és valaki lábjegyzetként beírta a forgatókönyvbe a szerepét. Egy ilyen ember ha vízbe fül, a halak nem eszik meg, el se rohad, hanem csak fekszik a meder alján és annyival lesz könnyebb, mint az általa kiszorított víz súlya.

Egész délután és este a várost jártuk, sorra látogattuk az összes kocsmát, és mindegyikben megittunk valamit. Hol egy kávé, hol egy sört, de sehol nem időztünk tovább húsz percnél. Józanok sem maradtunk, de be sem rúgtunk nagyon. Mikor ránk sötétedett, visszamentünk a házhoz. Útközben vettünk egy üveg alkoholt, tiszta, kilencvenhat százalékos szeszt. Azt töltögettük ki a házban talált műanyag poharakba gyümölcslével keverve. Elképesztően rossz volt. Én jó nagyokat húztam ebből a lónyálból, hogy bátorságot gyűjthessek. Így amikor Liza kiment a házból a bokrok közé pisálni, odafordultam ehhez a Kelemér nevű csávóhoz:

- Most akkor meséld el, hogy te hogy kerülsz a képbe?

- Liza kért meg, hogy vele jöjjek. Azt mondta, fél tőled.

Ez az új információ gondolkodóba ejtett.

- Nem tudsz lekopni véletlenül? Csak úgy, elhúzni valahova. Legalább egy órára, kettőre? - kérdeztem.

- Nincs zenénk. Egy kibaszott kazink sincs. Majd később kitalálom, hogy hozok egyet a haveromtól. Lakik a városban egy haverom, elmegyek kaziért, egy cseppet megnyomom nála a seggem, addig ti nyugodtan azt csináltok, amit akartok - válaszolta Kelemér. Ezek

szerint mégsem volt olyan bamba ez a gyerek. Csak a feje volt olyan, mint aki csak úgy céltalanul létezik. Liza talán el sem jön, ha össze nem akad vele. Várom az állomáson, de nem jön, végül egyedül rúgok be, majd részegen kiverem párszor a szűrős, rideg pokróc alatt, aztán másnap betegen és még mindig szűzen hazamegyek.

- Jobb, ha most mész azért a kaziért - mondtam Kelemérnek.

Annyira kívántam Lizát, hogy már szinte fájt.

Mire Liza visszaért, Kelemér már nem volt.

- Hol van? - kérdezte Liza.

- Elment kaziért egy itteni haverjához. Legyen egy kis zenénk - válaszoltam.

Én az egyik ágyon feküdtem, Liza a másikon. Majd lerúgta az ormótlan fekete bakancsait, és bebújt a takaró alá. Ott fészkelődött egy darabig, majd egyszer csak egy nadrág pottyant ki a takaró alól. Majd a szövetkabát, amit a póló követett. A torkom kiszáradt, töltöttem a szeszből az egyik pohárba, felöntöttem gyümölcslével, és felhajtottam az egészset. Olyan erőre sikerült, hogy majdnem összehánytam magam, a hideg is végigfutott a hátamon, gyúlt a nyálam, de szükségem volt rá. Gyáva voltam. Meggyújtottam egy cigit.

- Meggyújtasz egyet nekem is? - kérdezte Liza a takaró alól. Az orráig felhúzta, és úgy kukucskált ki alóla, mint egy gyermek.

Meggyújtottam neki is egyet, odaadtam. Ekkor a villanykörte egy hatalmas pukkanással megadta magát. Nem hullott rám egyetlen szilánk sem, de a szívem kihagyott egy pillanatra.

- Hideg van - szólalt meg Liza a sötétben. - Ide bújsz mellém?

Nem szóltam semmit. Kötelességtudóan, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga, levettem a nadrágomat meg a pulóveremet és elindultam Liza parázsló cigarettája irányába. Bebújtam a jó meleg ágyneműk és forró női végtagok közé. A combom köré fonta a lábait, a csípőmhöz szorította az ágyékát. Nem volt rajta bugyi. És éreztem a bőrömön, hogy valóban borotválja. Olyan nedves és forró volt, mint egy napsütötte, túlérett nektarin. A csípőjét simogattam, a derekát, felnyúltam, megfogtam a melleit is. Mindezt úgy, hogy közben meg sem csókoltam. Majd egy hirtelen ötlettel teljesen bemásztam a takaró alá és lassan hátrafelé fészkelődtem, a lábai irányába. Egy kissé lábszag volt odalent, nem tudtam megállapítani, hogy az enyém, vagy az övé, vagy mindkettőnké. Mindenesetre nagyon intimmé tette a hangulatot.

- Mit akarsz ott lent? - kérdezte Liza olyan nevetéssel, mint aki nagyon is jól tudja, hogy mi következik, mert egész este azon járt az esze.

- Megnézem, mennyibe van a nektarin kilója! - válaszoltam, és lassú mozdulattal széttártam a lábait.

FIZETÉS NAP

Az egyik barakkból egy kis köpcös, szakállas fiatalember dugta ki a fejét. A fővállalkozó cég mérnöke volt. Odakiáltott nekünk: - Mi lesz így a munkával? Ültök itt a faszba, telik az idő, se nem esik, meleg sincs...

- Csabika, te szépen vedd vissza a kis fejecskédet a barakkba, és kussoljál! Értjük, tesó? - mondta egy nagydarab fickó csendesen, de jól hallhatóan, úgy, hogy közben oda sem nézett, még a kezét sem vette ki a zsebéből.

A szakállas fej olyan hirtelen tűnt el a barakkban, mint akire rálöttek.

A nagydarab kolléga a cigánysoron lakott, nem félt senkitől, semmitől, nehéz volt kihozni a sodrából. Felvett a földről egy öklömnyi aszfaltdarabot, teljes erőből hozzávágta a barakk oldalához, majd hirtelen úgy tett, mint aki a cipőfűzőjét babrálja. Kivágódott a barakk ajtaja, a Csabika nevű mérnökpalánta kipattant a szerszámok és mindenféle kacatok közé.

- Ki volt az? Melyik volt az, bazmeg? Melyik volt az? - sipította, közben jobbra-balra pördült a sarkán. Még a kezét is csípőre tette, mint aki mindjárt táncra perdül.

- Építkezésen vagyunk, Csabika! Mindenféle szotyog itt lefele - mondtam neki. - Nyugodjál le a faszba! Sisak van a fejedben, ne hiába hordd!

Fél órával korábban döntöttük el, hogy mára elég lesz a munkából. A szerszámokat elmostuk, berámoltunk mindent a mi barakkunkba, aztán körbeültünk egy flakon sört, mint valami tábortüzet. Egy féllitres pálinka is kézről kézre ingázott. Valahányszor egy autót hallottunk közeledni, valamelyikünk felállt nézelődni. A főnökünket vártuk, az öreget, aki már régen nem tudott köztünk rendet tartani.

- Te mennyit kaptál az öregtől legutóbb? - fordult hozzám a nagydarab. A barakk oldalát támasztotta a hátával, két utca bejáratát is szemmel tarthatta onnan.

- Százötvenet. Azzal, hogy a héten megkapom a múlt havit is, meg ezt a hónapot is elszámoljuk - válaszoltam.

- Nem kapsz te semmit...

Ráhagytam. Majd meglátjuk, gondoltam.

Közben a mérnök lassan kidugta a fejét a barakkból, engem nézett. Hirtelen lehajoltam, mintha fel akarnék valamit kapni a földről, mire megint visszahúzta a fejét. A következő pillanatban már védősisak nélkül jelent meg a barakk előtt, gyorsan az autójához ment, beindította a motort és a kereket kipörgetve, apró kavicsot spriccelve elhajtott.

- Az öreghez megy - mondtam.

- Az öreghez biztosan nem - mondta a csoportvezető, egy magas kopasz. Kissé furcsán beszélt, a szemfogait nemrég verte ki véletlenül lapátnyéllel az egyik kolléga. A z és sz betűk helyett v-t, meg f-et ejtett: „Av öveghe' bivtofa' nem.”

- Bécike, mondd szépen, hogy Százhalombattán szutykos faszt szoptam! - szólalt meg egy öreg csávó, egy hegesztő. Hangosan röhögni kezdtünk, mert az öregnek szintén egyetlen foga sem volt elől, ő sem tudta a z-t, meg sz-t kiejteni.

- Fopjá' le! Fopjá' le, bavmeg, legalább nem fogavol! - mondta Bécike. Majd köpni próbált, de csak a nyála csorrant ki az állára. Letörölte, ő is röhögött, mindenki röhögött. Egymás mellett ültek a hülye sapkáikban az öreg hegesztővel, és foghíjasan, tele szájjal röhögtek. Ettől mi is teljesen kiakadtunk. Másodpercek múlva nekem már röhögni sem maradt elég levegőm, csak bégettem, mint egy juh, összegörnyedve.

- Elmegyek benzinért - mondta a nagydarab, amikor elcsendesültünk. A röhögéstől könnyes szemét törölgette, majd felszívta a taknyát, krákogott és egy olyan sűrűt köpött a porba, hogy egy darabban maradt.

Mindenki adott neki egy-egy ötöst, ő zsebrevágta és elindult a barna pléhgarázsok mögötti kisboltba piáért.

Mire visszaért, már előkerült egy pakli magyar kártya, négyen filkóztunk, aprópénzbe. Egy vederre feltettem egy pléhfordó fedelét, az volt a kártyaasztal. Szombat volt, gyönyörűen sütött a nap, mi meg ott ültünk egy halom sóder mellett, felfordított üres vedreken, a tömbházak árnyékában. Az emberek meg jöttek-mentek körülöttünk.

Néhányan kempingfelszerelést rámostak az autóikba, lusta gyerekeikkel vitatkoztak, söröskartonokat meg hatalmas palack vizeket cipeltek. Mindenki kifelé menekült a városból a közelgő kánikula elől, csak mi kártyáztunk a barakkok árnyékában, bűdös bakancsainkban és bűdös melós ruhákban.

Nemsokára visszaért a barakkokhoz a Csabika nevű mérnökpalánta piros Opelje. Úgy két méterre a barakttól állt meg, a srác leállította a motort, de nem szállt ki, az ajtót sem nyitotta ki. Szinte éreztük magunkon a tekintetét, mert a sötétített ablakok miatt látni nem láttuk.

- Az öregnél volt - mondtam.

- Nem az öregnél volt. Ott biztosan nem. Én szedtem le az öregről, amikor a tegnapelőtt hajba kaptak - mondta a nagydarab kolléga.

Végül is igaza lehet. Két napja még bevédte az öreget, amikor nagyon csúnyán egymásnak estek ezzel a Csabikával. Valamibe beleugatott a mérnök, amibe nem kellett volna. Ha jól emlékszem, el akarta kezdeni a homlokzat festését, még jóval azelőtt, hogy a falakat befejeztük volna. Értelme nem sok volt, legfeljebb annyi, hogy néhány cégvezető meg más felelős beosztású tótumfaktum látta volna, hogy milyen szépen is halad a felújítás, valahányszor elhalad a sugárúton, az épület frontja előtt. Holott mindennel régen megcsúsztunk már, nem látszott a vége semminek, csak annyit lehetett biztosan tudni, hogy a munkálatot ősszel nem tudják átadni. És akkor pénz sem lesz. És akkor az öregnek sem lesz pénze, és senkinek nem lesz pénze, megy a nyarunk a levesbe, úgy, ahogy van. Egyszóval a Csabi nevű ficsúr meg az öreg sehogy nem tudtak kiegyezni. Egy órán át vitatkoztak, végül már üvöltöttek egymásra, mint két részeg kurva. Csabika mocskos vén kommunistának nevezte az öreget. Mivel az öreg részegen fasiszta volt, józanul meg ájtatoskodó senki, akinek a fél családját a komcsik tették tönkre, hát teljesen kiborult a kommunisztázástól. Sértegetni kezdte Csabikát, amivel nem volt nehéz dolga. Ugyanis a fiatal mérnök még szarni is bibliával a kezében járt, és az öreg szektás selejtnek nevezte. Úgy kellett a nagydarab csávónak szétválasztani őket. Már a fél lakónegyed köréngyűlt, mire végre csend lett. „Csabika, te bemész a barakkba, Pista bácsi meg hazamegy szépen”, mondta nekik, miután mindkettőjük karját jó erősen megragadta és lassan jobbra-balra, előre-hátra mozgatta őket, mint egy tornatanár a hülye gyerekeket. Valószínű, ha ezek ketten abba nem hagyják, mind kapnak tőle egy-egy szép nyaklevest.

Tovább kártyáztunk, közben meg a szemünk sarkából lestük a piros Opelt. És ekkor a sarkon befordult Vlad, egy környékbeli örült. Éppen a kutyáját sétáltatta, egy izgő-mozgó Jack Russelt. Vlad mindig vidám volt és hangos, a kutyája úgyszintén. Ezek ketten mindig tökéletesen egymásra hangolódva járták a várost, naponta többször is. Vlad folyamatosan zenét hallgatott, soha nem tudtam, mit, de az arca mindig eksztázisban ragyogott, miközben képzeletbeli dobverőkkel verte a ritmust a levegőben. Néha meg úgy üvöltött a gyönyörűségtől, mint akit éppen leszopnak, és nem is akárhogyan. A közelünkben megállt, a telefonján valami zenét keresett, a Jack Russel meg ott ugrált a lábai körül. A Csabika nevű mérnök élt-halt a kutyákért, a Vlad kutyájába meg egyenesen szerelmes volt. A piros Opel ajtaja hirtelen felpattant, Csabika kipenderült, és a combját kezdte csapkodni.

- Ide gyere, kiskutya! Ide, ide! - kiáltott a kutyára.

Vlad észrevette, miben sántikál a mérnök. A haja égnek állt, lefittyedt ajka nyálas volt, kancsal, fekete szemeit Csabikára meresztette. Majd lassan felemelte a jobbját, mutatóujját a mérnökre szegezte.

- Teeeee! - süvöltötte rekedtes hangon. - Teeeee! Leköpleeek, teeee! A Sátán haragja szálljon rád, teeee!

Ez a mondat Csabikából előcsalta a hittérítőt, egy szempillantás alatt kapcsolta át misszionárius üzemmódra.

- Isten nevét a szádra hiába ne vedd! - mondta vádló hangon, tekintetében szent örülettel.

- Isten egy szar! Eljön nemsokára a Sátán ideje, és megöli azt a kurva istenedet! - ordította Vlad. A Jack Russel felhúzta az ínyét, hátracsapta a füleit, morogni kezdett a mérnökre.

- Hogy beszélhetsz így Istenről? Istenkáromló vagy! - üvöltött most már a mérnök is. Az arca teljesen kipirult, magánkívül volt.

Vlad égnek emelte mindkét kezét, kancsal szemei szinte kifordultak az üregükből, a szája széle habzott és úgy üvöltötte:

- Éljen Őfelsége, a Sátán! A Sátán mindenek felett! Sátán über alles!

A szomszédos papilak ablakai és dupla ajtajának mindkét szárnya nyitva állt, szellőztettek a kánikula miatt. Az üvöltésre kilépett rajta a plébános, reverendában, kezében az összehajtogatott stólával. Délfelé járt az idő, misére készült. Gondolom, a hívek már ott várták őt a templomban, és ez a hitvita valószínűleg nem csak a plébániáig hallatszott. A pap nézte egy darabig a műsort, aztán megvonta a vállát

és a fejét csóválva visszament a papilakba, becsukta az ajtó mindkét szárnyát, majd sorban az összes ablakot.

Vlad végül elbattyogott kutyástól, fülhallgatóstól, mi meg ott maradtunk magunknak. Négyen kártyáztunk, a magas kopasz meg az öreg hegesztő csendben beszélgettek. Néha oda-odafüleltem.

Régebről ismerték az öreget, Pista bácsit, és ami róla elhangzott a hegesztő és a kopasz közt, nem sok reményt adott. Végül is, sejtettem volna. Csakhogy én azt hittem, már mindent is láttam, nem lehet engem már többé megvezetni, és erre tessék. Pedig volt valami rossz előérzetem, amikor első alkalommal az irodában jártam. Amikor a fizetésemről meg a munkaprogramról beszélgettünk, egy koppanást hallottam az ajtón, majd benyitott egy melósruhába öltözött fickó meg egy nagyon ragyás képű kétajtós szekrény, és a helyiségben hirtelen megfagyott a levegő. Az öreg felugrott a székéről, annyit sem mondott, félkalap, kiment a két férfival az irodából, és behallatszott, amint fojtott hangon vitatkoznak. Nem sokat lehetett kivenni, csak annyit hallottam, hogy az öreg ezt hajtogatja: „Holnap! Holnap gyere vissza, és lesz”. És ezt vagy háromszor elismételte. Mikor visszatért az asztalhoz, a feje piros volt. És nem olyan ember benyomását keltette, mint aki ura bárminek is. A hegyes cipője, merinópulóvere, hosszú íróasztala és a párnázott széke ellenére nem volt egy hajszálnyi főnök sem az öregben. Egy drága ruhákba öltöztetett csicskának tűnt, aki felvette a vasárnapi hacukáit, és most eljátssza itt a vezérigazgatót, mert valahonnan pénze van erre. Nagyon le voltam égve, így azt láttam, amit látni szerettem volna: egy barátságos kis céget, egy tulajjal, aki emberszámba vesz, a többi meg majd lesz valahogy.

Nemsokára egy kék Dacia állt meg a garázsosor egyik végénél. Az öreg volt az. Gyászos arccal szállt ki, egy mappával a hóna alatt. Intett nekünk, hogy menjünk közelebb. Felkeltünk, körbevettük. Arra számítottam, hogy a mappából pénzes borítékok kerülnek elő, rajtuk a nevünkkel. Ehelyett egy köteg papír láttunk, a fejlécen a cég nevével. A fejléc alatt cím: „Nyilatkozat. Alulírott, satöbbi, satöbbi, ezúton kijelentem, hogy...”

- Szevasztok, gyerekek! Megkérlek, hogy ezeket itt írástok alá! A nyugdíjbiztosítással kapcsolatos formáság. Igyekezzünk, dolgom van!
- hadarta az öreg
- A fizetés? - kérdezte a nagydarab kolléga.

- Arra mindjárt rátérünk, de ezt itt előbb alá kellene írni! - válaszolta Pista bácsi.

Letette a mappát az autó motorházfedelére, elővett egy golyóstollat, és az ujját a nyilatkozat aljára téve mutatta, hol kell aláírni. Ketten már alá is írták, amikor egy hirtelen támadt szélleökés szétszórta a papírlapokat. Elkezdtek összeszedni. Beleolvastam az egyikbe.

- Ácsi, fiúk! Ácsi! Ne írjatok alá semmit! - kiáltottam. - Tudjátok, mit írtok ti alá? Itt azt írja, hogy megkaptam a pénzemet, nincs követelésem a céggel szemben, név, aláírás, dátum.

Az öreg feje pirosodni kezdett, mint akit maszturbáláson kapnak a vécében, egy elegáns banketten.

- Csak formaság, gyerekek! Mondom, csak formaság! - kiabálta. Ki akarta venni a papírt a kezemből. Nem hagytam.

A nagydarab felvett egy lapot, beleolvasott, majd odament hozzám, a derekára tette a kezét, mintha egy táncra akarná felkérni.

- Pista bácsi! Mutatni akarok valamit. Sürgős! - mondta az öregnek, és a derekától maga mellett tolva, elindult a barakk irányába, ahol a szerszámainkat tartottuk, meg a gépeket. A nagydarab kinyitotta az ajtót, elengedte az öreg derekát, és azt mondta:

- Csak ön után, Pista bácsi! Maga a főnök!

Az öreg fellépdelt a három lépcsőfokon. A méregdrága inge hozzáért az ajtófélfához, kézfejével lepallta, és belépett a barakkba. A nagydarab utána.

Egy darabig csend volt. Majd hallottuk, amint felborul odabent egy szerszámokkal teli szekrény. Odaszaladtam az ajtóhoz, és a hátammal jól kitámasztottam. Valaki nagyon szeretett volna kijönni, nem hagytam. És ez a valaki a kilincset rángatta, neki-nekiugrott az ajtónak. A hegesztő felkapott egy lapátot, és feltámasztotta vele a kilincset. Odabent felborult még egy szekrény, majd csörömpölést hallottunk, a barakk egyik ablaka lehetett. Majd többször is puffant valami, mint amikor homokzsákokat dobálnak egy teherautó platójára. Elengedhettem volna az ajtót, mert kijönni onnan már nem lehetett, de én a testemmel is érezni akartam mindent, ami odabent folyik.